

Arrest

nr. 86 981 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. THYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 december 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 januari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Bosniak (Bosnische Moslim) afkomstig uit Podgorica (Montenegro) en bent u in het bezit van de Montenegrijnse nationaliteit. Toen u ongeveer zes maanden oud was, stierf uw natuurlijke vader. U werd opgevoed door uw moeder M.(...) M.(...) (O.V. 6.770.405) en uw stiefvader M.(...) E.(...) (O.V. 6.770.405). In 2000 breidde uw stiefvader E.(...) zijn bedrijf Import/Export (...) te Podgorica uit, startte hij met de productie van linnengoed en begon hij te verkopen aan groothandelaars. Daar zichtbaar was dat jullie over meer geld beschikten, begonnen uw stiefvader E.(...) en u problemen te ondervinden met T.(...) T.(...), R.(...) Z.(...), M.(...) S.(...) en ene G.(...), allen werkend voor de politie. Sinds 2000 werd door voornoemde personen van E.(...) en u maandelijks 300 tot 500 euro geëist. Als jullie de gevraagde som niet betaalden, kwam het steevast tot problemen. Zo gebeurde het dat E.(...) voor de ogen van uw moeder door jullie afpersers in elkaar werd geslagen, wat ertoe leidde dat uw moeder met psychische problemen begon te kampen. De problemen die jullie kenden met jullie afpersers meldde u zeker een tiental keer (een recentste keer in 2002) tevergeefs aan de politie, zowel in het lokale politiebureau Konik (Podgorica) als bij het centrale politiebureau in Podgorica. Ondanks dat de politie u en uw gezinsleden wanneer ze een klacht indienden voor voornoemde feiten wel steeds gedetailleerd ondervroeg over de feiten en jullie verklaringen noteerde, is er geen concreet gevolg gegeven aan jullie klachten. In maart 2002 zat u een tiental dagen in de gevangenis (7 tot 18 maart 2002) omdat u T.(...) T.(...), op dat moment in uitoefening van zijn functie, geslagen had nadat deze uw wagen in beslag wilde nemen. Uw stiefvader E.(...) werd tijdens dat incident fysiek zwaar aangepakt door de aanwezige agenten. In de periode 2003/2004 tot 2009/2010 werkte u voor een intercommunale. Ook daar kende u problemen met uw belagers. Tijdens de verkiezingen diende u, omdat u actief lid was van de DPS (Demokratska Partija Socijalista Crne Gore; Democratische Partij van Montenegrijnse Socialisten), uw werknemers te overtuigen te gaan stemmen. In de periode 2009/begin 2010 werd uw halfzus S.(...) twee- of driemaal door jullie belagers aan haar school bedreigd. U maakte van de bedreiging die S.(...) ontving melding bij de politie. Op 8 maart 2010 werd u voor het feit dat u in maart 2002 T.(...) T.(...) had geslagen tijdens de uitoefening van zijn functie veroordeeld tot een gevangenisstraf, die u uitzat van 9 mei 2011 tot 3 september 2011. Een recentste afpersing door T.(...) T.(...) kende u een twintigtal dagen voor u uw gevangenisstraf diende uit te zitten. Na uw vrijlating in september 2011 hield u zich schuil bij uw broer D.(...) O.(...) in Berane (Montenegro) tot u van uw partner D.(...) D.(...) het noodzakelijke geld kreeg om uw reis te bekostigen. U verliet Montenegro op 2 december 2011 en kwam op 3 december 2011 in België aan. Op 17 januari 2012 vroeg u in België asiel aan. U wenst niet naar Montenegro terug te keren daar u er een hernieuwing van uw problemen met uw afpersers vreest.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Montenegrijnse identiteitskaart en uw Montenegrijns paspoort, beide uitgereikt op 3 oktober 2011 te Podgorica; twee attesten d.d. 1 september 2011 waaruit uw periodes van gevangenschap blijken; een document d.d. 10 maart 2008 dat aantoonde dat u in Montenegro werkte voor een intercommunale; twee medische attesten d.d. augustus 2011 betreffende de bevalling van uw partner D.(...) D.(...); en de geboorteakte van uw dochter, uitgereikt op 24 augustus 2011 te Podgorica.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratief dossier en de actuele situatie in uw land van herkomst, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u reeds anderhalve maand in België verbleef alvorens u een asielaanvraag indiende (CGVS, p. 8). Uw moeder en stiefvader die zich op dezelfde feiten als u beroepen in het kader van hun asielaanvragen waren al geruim acht maanden in België alvorens zij hun asielaanvragen indienden (CGVS E.(...), p. 6). Hiermee zet u de ernst van uw asielaanvraag danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Verder dient gewezen te worden op een aantal bevindingen die uw algemene geloofwaardigheid op de helling zetten. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal dat u een actief lid was van de DPS. U stelde verder dat ook uw stiefvader, weliswaar in tegenstelling tot u niet publiekelijk, een belangrijk lid was van de DPS. Gelet op het feit dat u noch E.(...) ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met een woord gerept hebben over jullie vermeende lidmaatschap van

de DPS en erop gelet dat E(...) bij zijn gehoor d.d. 17 januari 2012 niet in het minst gesproken heeft over jullie vermeende lidmaatschap van de DPS, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u hierover tijdens uw gehoor d.d. 13 maart 2012 afgelegde verklaringen (DVZ vragenlijst CGVS; DVZ vragenlijst CGVS E(...); CGVS, p. 6; CGVS E(...), p. 6). Voorts kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaringen na uw vrijlating in september 2011 Podgorica te zijn ontvlucht en zich schuil te hebben gehouden bij uw broer in Berane. Op 13 oktober 2011 werd u immers in Podgorica in het bezit gesteld van een nieuwe identiteitskaart en een nieuw paspoort (CGVS, p. 4-5, 9). Ook uw verklaringen in Montenegro niemand, behalve uw partner D(...), te kunnen contacteren ter verkrijging van documenten die uw asielmotieven kunnen staven moeten op de korrel worden genomen (CGVS, p. 3, 7). Uit uw profiel op de sociale netwerksite 'Facebook', waar uw profiel openbaar zichtbaar is, blijkt duidelijk dat u contacten onderhoudt met uw familie in Montenegro. Daarenboven stelde uw moeder tijdens haar gehoor d.d. 17 januari 2012 dat uit contacten met uw zussen, zowel telefonisch als via internet, bleek dat uw zussen geen problemen kenden in Montenegro (CGVS M(...), p. 3). Gelet op voorgaande vaststellingen en het feit dat E(...)'s broer N(...) M(...) (OV. 6.962.529) met diens echtgenote S(...) M(...) (OV. 6.962.529) in februari 2012 ook naar België zijn gekomen, is het hoogst onwaarschijnlijk dat u hier in het grootste geheim zou verblijven (CGVS, p. 3). Bovenstaande bevindingen zetten uw algemene geloofwaardigheid en bij uitbreiding de waarachtigheid van de door u aangebrachte asielmotieven onder druk.

Voorts kan gewezen worden op een aantal vaststellingen aangaande de verklaringen van uw stiefvader E(...) die ertoe nopen ook de waarachtigheid van de door u aangebrachte asielmotieven, daar u zich op dezelfde asielmotieven als E(...) beroept, ernstig in vraag te stellen (CGVS, p. 7). Zo dient opgemerkt te worden dat E(...) aanvankelijk tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde in Montenegro tot aan zijn vertrek naar België eigenaar geweest te zijn van een eigen zaak, Import/Export (...). E(...) verklaarde een maandelijkse wedde te hebben gehad van ongeveer 2000 euro. E(...) stelde verder dat hij om het bedrijf verder open te houden zijn neef S(...) S(...) trachtte aan te geven als mede-eigenaar van het bedrijf en het bedrijf tot op de dag van zijn gehoor d.d. 17 januari 2012 open was (CGVS E(...), p. 4-5). Geconfronteerd met het feit dat het Commissariaat-generaal ervan op de hoogte is dat in februari 2010 de gerechtelijke vereffening werd aangevraagd voor de zaak Import/Export (...), stelde E(...) initieel dat zoiets niet waar was. Gevraagd aan E(...) om nadere toelichtingen te geven, gaf hij uiteindelijk toe dat Import/Export (...) sinds 2008 in moeilijkheden verkeerde en er effectief een procedure werd ingesteld tot aanvraag van het faillissement van Import/Export (...) (CGVS E(...), p. 8-9). U bleef tijdens uw gehoor d.d. 13 maart 2012 op het Commissariaat-generaal dan weer bij hoog en bij laag beweren dat de zaken goed gingen en financiële problemen niet aan de oorsprong liggen van de sluiting van E(...)'s bedrijf (CGVS, p. 14-15). Bovenstaande vaststellingen komen uw algemene geloofwaardigheid geenszins ten goede.

Wat betreft de beweerde twee of drie bedreigingen tegenover uw halfzus S(...) in de periode 2009/begin 2010 moet worden opgemerkt dat, daar waar u stelde dat S(...) over die bedreigingen onder haar middagpauze bij jullie in het bedrijf kwam vertellen, E(...) verklaarde dat hij enkel van één bedreiging op de hoogte is, in het bijzonder in de periode maart 2010 tot oktober 2010 wanneer E(...) in de gevangenis verbleef. U stelde verder dat er mogelijks nog meer bedreigingen tegenover S(...) plaatsvonden, maar dat E(...) en uw moeder u niet veel vertelden aangezien uw proces nog hangende was (CGVS, p. 11-13; CGVS E(...), p. 10). Ter zake verklaarde E(...) verder dat hij pas op de hoogte werd gesteld over voormelde bedreiging tegenover S(...) wanneer hij in vrijheid was gesteld. Uw moeder stelde daarentegen dat zij E(...) over voormelde bedreiging heeft ingelicht toen hij nog in de gevangenis zat. E(...) zou, volgens de verklaringen van uw moeder, haar bovendien geadviseerd hebben vanaf dat moment steeds S(...) te vergezellen naar school (CGVS E(...), p. 10; CGVS M(...), p. 5). Gelet op voorgaande tegenstrijdigheden kan er geen geloof gehecht worden aan de beweerde bedreiging(en) aan het adres van uw halfzus S(...) en de door u hierom bij de politie ingediende klacht (CGVS, p. 11). Voorgaande vaststellingen zetten daarenboven uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling.

Ook bij de geloofwaardigheid van door u en uw gezinsleden beweerde jarenlange gekende afpersingen kunnen met rede de nodige vraagtekens worden geplaatst. Immers, zo verklaarde E(...) dat jullie sinds 2003 minstens een achttal keer per jaar 500 euro diende te betalen aan jullie afpersers (CGVS E(...), p. 12-13). U verklaarde dat jullie maandelijks 300 tot 500 euro dienden te betalen (CGVS, p. 10). Voorts zijn ook uw verklaringen over de door uw belagers bekleedde functies niet geheel in overeenstemming met de verklaringen van E(...). Daar waar E(...) verklaarde dat M(...) P(...) en G(...) P(...) politie-inspecteurs waren, stelde u dat Z(...) R(...) politie-inspecteur was (CGVS, p. 9-10; CGVS E(...), p. 11-12). Verder is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat E(...)'s broer N(...) en diens echtgenote S(...), gelet op het feit dat beiden sinds de oprichting van Import/Export (...) in 2000 bij E(...) in dienst waren, het in feite om een familiebedrijf ging en u en E(...) verklaarden dat de afpersingen in en op straat voor voornoemd bedrijf plaatsvonden, hoegenaamd niet op de hoogte waren

van jullie beweerde jarenlange afpersingsproblemen (CGVS, p. 10; CGVS E(...), p. 13; CGVS N(...), p. 8; CGVS S(...), p. 6). Opmerkelijk is verder dat N(...) tijdens zijn gehoor d.d. 22 maart 2012, waarin hij verklaarde na E(...)'s vertrek uit Montenegro problemen te hebben gekregen met jullie afpersers, niet verder kwam dan te stellen dat één van hen een inspecteur was die Z(...) heette (CGVS N(...), p. 8). Tevens verschillen uw verklaringen en die van uw stiefvader E(...) over jullie stappen tot het verkrijgen van bescherming van de politie in Montenegro op meerdere vlakken fundamenteel van elkaar. Zo verklaarde E(...) jullie beweerde afpersingsproblemen steeds, meer concreet vier maal (een laatste keer in 2004), gemeld te hebben in het politiekantoor 'Vrela i Konik'. E(...) verklaarde verder meestal alleen bij de politie klacht neergelegd te hebben, maar dat soms u meeding (CGVS E(...), p. 14-15). U verklaarde daarentegen dat jullie samen zeker vijf keer een klacht indienden bij de politie, een aantal keren in voornoemd politiekantoor, maar tevens in het centraal politiebureau in Podgorica (CGVS, p. 11-13). E(...) zegde echter nooit de hogere, centrale politiediensten in Podgorica te hebben geïnformeerd over jullie afpersingsproblemen (CGVS E(...), p. 14-15). Wat betreft het gehad hebben van juridische bijstand in het kader van de tegen u en E(...) sinds 2002 hangende rechtszaak verklaarde E(...) zich niet te hebben laten bijstaan door een advocaat (CGVS E(...), p. 15). U stelde dan weer dat jullie beiden werden vertegenwoordigd door meester Z(...) B(...) (CGVS, p. 13). Voorts verklaarde u dat jullie enkele advocaten contacteerden voor jullie problemen met T(...) T(...) en diens kompanen, maar buiten het feit dat ze enkele aanvragen voor jullie schreven en jullie geld kostten, werden jullie door hen in feite niet geholpen (CGVS, p. 13). E(...) stelde dan weer zich nooit bij een advocaat geïnformeerd te hebben over wat jullie konden ondernemen voor jullie beweerde afpersingsproblemen (CGVS E(...), p. 16). Voorgaande vaststellingen zetten de waarachtigheid van uw afpersingsproblemen en hiertegen ingediende klachten bij de politie op essentiële wijze onder druk. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat de psychische problemen van uw moeder te wijten zijn aan jullie afpersingsproblemen fundamenteel op de helling te staan (CGVS, p. 10).

Verder is het weinig aannemelijk dat u en E(...), indien de ernst van de door jullie beweerde problemen naar waarheid mag worden geschat – wat, gelet op bovenstaande bevindingen en op het feit dat jullie geen van jullie klachten met documenten konden staven ondanks dat de politie jullie steeds gedetailleerd over de feiten bevroeg en alles schriftelijk noteerde, nog maar zeer de vraag is – nooit meer concrete stappen hebben ondernomen om een einde te stellen aan jullie problemen, temeer daar jullie op de hoogte waren van de identiteit van jullie afpersers (CGVS, p. 11-12; CGVS E(...), p. 11-17). Immers, E(...)'s laatste klacht dateert reeds van 2004 (CGVS E(...), p. 15). U legde het recentst een klacht neer in 2002 (CGVS, p. 11). Van de beweerde veelvuldige problemen van de afgelopen jaren legden jullie geen klachten neer. Opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient evenwel aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u, gelet op het feit dat u van geen van de door u of uw gezinsleden in Montenegro beweerde gekende problemen van de afgelopen acht jaar een klacht heeft ingediend bij de in Montenegro opererende veiligheidsinstanties, geenszins gedaan heeft. De motivatie waarom jullie geen klachten meer neerlegden voor de incidenten van de afgelopen acht jaar, met name omdat de politie in het verleden geen gevolg heeft gegeven aan jullie klachten, kan bezwaarlijk als een afdoende rechtvaardiging worden weerhouden (CGVS, p. 11-12; CGVS E(...), p. 14-15). Hoe dan ook, E(...) heeft het in al die jaren nagelaten jullie beweerde afpersingsproblemen te melden aan de centrale, hogere politiediensten in Podgorica. Dat E(...) aan dergelijke mogelijkheid nooit heeft gedacht overtuigt allerminst (CGVS E(...), p. 15-16). Evenmin heeft E(...) in Montenegro ooit een advocaat aangesproken om zich te laten adviseren over wat jullie zouden kunnen ondernemen om tot een oplossing te komen voor jullie afpersingsproblemen. Ook brachten jullie jullie afpersingsproblemen nooit onder de aandacht van de in Montenegro opererende Europese en internationale instanties en legden jullie nooit klacht neer bij de Ombudsman. Jullie argumentatie dat jullie niet op de hoogte waren van voornoemde mogelijkheden kan geenszins gelden ter rechtvaardiging van uw nalaten ter zake, daar E(...) nog niet de moeite nam eens een advocaat te contacteren om jullie mogelijkheden tot het indienen van een klacht tegen jullie afpersers of tegen de inactiviteit van de politiediensten naar aanleiding van jullie klachten na te gaan (CGVS, p. 13-15; CGVS E(...), p. 15-17). Gelet op het voorgaande heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat jullie geen of onafdoende beroep konden/zouden kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Montenegro aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten.

In dit verband kan bovendien gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat de lokale Montenegrijnse autoriteiten bereid en in staat zijn om aan alle burgers, inclusief leden van minderheden, bescherming te bieden zoals bepaald in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Montenegro werd onlangs zelfs geprezen door de internationale gemeenschap (Raad van Europa, Europese Commissie, Verenigde Naties,

OVSE, de Navo en het US Department of State) voor de indrukwekkende doeltreffendheid van de in de afgelopen jaren gerealiseerde hervormingen inzake haar legislatief en justitieel systeem. Met de hulp van de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) nam de Montenegrijnse regering een actieplan (2007-2012) aan ter hervorming van justitie, welke een reële vooruitgang met zich meebracht op het vlak van transparantie, onafhankelijkheid, onpartijdigheid en effectiviteit van de rechterlijke macht. Tevens zijn door diverse nationale en internationale organisaties opleidingen opgezet van rechters en officieren van justitie. In samenwerking met het 'United Nations Development Programme' wordt tevens een nieuwe reeks hervormingen gepland voor de periode 2013-2017. In april 2011 heeft Montenegro daarenboven een wet goedgekeurd die voorziet in gratis rechtsbijstand aan iedere burger die er nood aan heeft. Hoewel verdere hervormingen nog steeds nodig zijn, geeft de Montenegrijnse politie blijk van een continue verbetering in het beheer van haar dagelijkse taken en in de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie. In de afgelopen jaren was tevens een gestage vooruitgang merkbaar in de communicatie en coördinatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten onderling en in de samenwerking tussen de politie en de parketten. Te dien einde was in de periode 2001 tot 2005 de OVSE betrokken bij de training en opleiding van de Montenegrijnse politie en bij het meer in overeenstemming brengen van de gehanteerde gebruiken en praktijken met de Europese en internationale normen. Met het oog op het verbeteren van de efficiëntie van de Montenegrijnse politie werd tevens voor de periode 2010-2012 een actieplan ter bestrijding van de georganiseerde misdaad en corruptie goedgekeurd. Naast het feit dat dit plan wordt ondersteund door Europese fondsen, kunnen de lokale autoriteiten gebruik maken van Europese expertise om hun institutionele en operationele capaciteiten te verbeteren. Tevens werd voor de periode 2011-2013 een nieuwe strategie voor de ontwikkeling van de politie ingesteld.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat, voor het geval dat de Montenegrijnse politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen. Ofschoon de effectiviteit van de controlemechanismen nog voor verbetering vatbaar is, wordt politioneel wangedrag in Montenegro niet zondermeer gedoogd. Zo heeft de nieuwe Montenegrijnse Politiewet voorzien in zowel een intern controleorgaan onder de bevoegdheid van het Ministerie van Binnenlandse Zaken als een externe, onafhankelijk functionerende raad. Dit heeft er in 2009 en 2010 toe geleid dat bijna 150 politieagenten een disciplinaire sanctie opgelegd kregen en 27 onder hen het voorwerp uitmaakten van een strafrechtelijk onderzoek. Voorts kan men sinds 2003 ook terecht bij de Ombudsman. Ter benadrukking van de rol van de Ombudsman werd in de nieuwe wet op het Verbod van Discriminatie van 29 juli 2011 uitdrukkelijk gesteld dat de 'Protector of Human Rights and Freedoms (Ombudsman's) Office' het bevoegde orgaan is voor de bescherming tegen alle vormen van discriminatie, wiens competenties zich uitstrekken over zowel de publieke als private sfeer. Deze onafhankelijke organisatie heeft een mandaat om gevallen van mensenrechtenschendingen en/of gevallen van machtsmisbruik door openbare instellingen in Montenegro te onderzoeken, in het bijzonder in het geval dat de overheid geen gevolg geeft aan klachten ingesteld door de burgers. Ondanks dat de Ombudsman over geen dwingende macht/bevoegdheid beschikt, dient vastgesteld te worden dat de aanbevelingen van de Ombudsman vrijwel steeds worden gevolgd en dat deze instelling wordt gerespecteerd in het land. Voorts heeft de Ombudsman verschillende bewustmakingscampagnes op het getouw gezet om het werk van zijn instelling te promoten bij het publiek. Ook van deze mogelijkheid om ruchtbaarheid te geven aan uw afpersingsproblemen en/of de inactiviteit van de politie naar aanleiding van jullie klachten maakten u of E.(...) geen gebruik (CGVS, p. 15; CGVS E.(...), p. 17). Tot slot kan tevens opgemerkt worden dat Montenegro over een bijzonder actief maatschappelijk middenveld, ngo's en verenigingen ter verdediging van de mensenrechten, beschikt die gevallen onderzoeken waar de mensenrechten niet worden/werden gerespecteerd. Zoals reeds gesteld meen ik dan ook dat in Montenegro actueel redelijke maatregelen getroffen worden door de Montenegrijnse overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tot slot heeft u geen feiten of elementen aangebracht die een hervestiging binnen uw herkomstland om aan uw problemen met uw afpersers in Podgorica te ontsnappen a priori kunnen uitsluiten. Zo heeft u volgens uw verklaringen na uw vrijlating begin september 2011 immers tot aan uw vertrek uit Montenegro begin december 2011 zonder noemenswaardige problemen bij uw broer in Berane verbleven (CGVS, p. 4-5, 9).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw identiteitskaart en paspoort staven uw identiteit en nationaliteit, maar deze gegevens worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Ook het feit dat u in Montenegro een gevangenisstraf

heeft uitgezeten, wat u staaft met twee attesten d.d. 1 september 2011, wordt hier op zich niet betwist, al moet opgemerkt worden dat het enigszins bevreemdend is dat uw ontslagbrief uit de gevangenis eerder werd opgemaakt dan uw effectieve tijdstip van invrijheidstelling. Het attest d.d. 10 maart 2008 geeft aan dat u jaarlijkse vakantie werd toegestaan van 10 tot 24 maart 2008, maar is verder niet dienstig voor uw asielaanvraag. De medische attesten en de geboorteakte d.d. augustus 2011 tonen louter de geboorte van uw dochter L.(...) aan, maar niets meer.

Ook in het kader van de asielaanvragen van uw moeder M.(...) M.(...), uw stiefvader M.(...) E.(...), zijn broer M.(...) N.(...) en diens echtgenote M.(...) S.(...) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsverplichting “zoals vervat in artikel 52 en 48/3 juncto 62” van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Aangaande het motief betreffende de laattijdigheid van zijn asielaanvraag stelt verzoeker dat het feit dat hij pas na 1,5 maand een asielaanvraag heeft ingediend, geen wettige reden is om zijn asielaanvraag te weigeren. Volgens verzoeker heeft hij duidelijk de redenen toegelicht waarom hij niet onmiddellijk een asielaanvraag indiende, met name omdat hij niet op de hoogte was van wat hij kon doen. Hij stipt aan dat hij eerst zijn toevlucht heeft gezocht bij zijn familieleden in België en nadien pas juridische stappen heeft ondernomen, waardoor hij zich, in tegenstelling tot andere asielzoekers, niet genoodzaakt zag om zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te bieden en een asielaanvraag te registreren. Verzoeker wijst erop dat hij enkel bekommerd was om te vluchten en zich naar zijn familie in België te begeven. Volgens verzoeker wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker familieleden in België had waardoor hij niet genoodzaakt was zijn aanvraag onmiddellijk in te dienen en het niet in zijn nadeel mag worden weerhouden dat hij niet onmiddellijk de nodige juridische inlichtingen heeft kunnen verkrijgen.

Het feit dat zijn moeder en zijn stiefvader slechts na 8 maanden een asielaanvraag hebben ingediend, heeft volgens verzoeker geen enkele relevantie bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Met betrekking tot zijn verklaringen over zijn politiek profiel en zijn gebrek aan contacten in zijn land van herkomst, geeft verzoeker aan dat het niet is omdat zijn stiefvader geen verklaringen heeft afgelegd over zijn lidmaatschap bij DPS dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zouden zijn. Verzoeker stelt dat het niet aan het Commissariaat-generaal toekomt om zijn geloofwaardigheid te beoordelen aan de hand van de verklaringen van een ander persoon en het niet geweten is of men de verklaringen van zijn stiefvader geloofwaardig heeft geacht en zijn asielaanvraag heeft toegekend of afgewezen. Tevens wijst verzoeker erop dat zijn asielaanvraag niet gegrond is op zijn lidmaatschap van DPS waardoor het onaanvaardbaar is dat de verschillen in de verklaringen van de betrokkenen worden aangegrepen om zijn verklaringen ongeloofwaardig te achten. Tegen de motieven met betrekking tot de geheimhouding van zijn verblijf in België brengt verzoeker in dat het niet is omdat zijn stiefvader in België verblijft en een asielaanvraag heeft ingediend, dat zijn belagers weten dat ook hij in België verblijft. Verzoeker wijst er trouwens op dat hij een andere naam draagt dan zijn stiefvader. Met betrekking tot de contacten met zijn echtgenote oppert verzoeker dat hij haar situatie in Montenegro veilig wil houden en niet zeker is of zij ter plaatse bijkomende documenten ter staving kan bekomen. Met betrekking tot het gebruik van Facebook heeft verzoeker in zijn verhoor verklaard dat hij dit enkel gebruikt voor correspondentie met zijn echtgenote en er zelf geen recente foto's op heeft geplaatst. Het is niet correct dat verzoeker zijn locatie niet geheim zou willen houden en het feit dat hij met bepaalde mensen in contact blijft, betekent niet noodzakelijk dat hij hierdoor zijn belagers op de hoogte zou stellen van zijn verblijfplaats.

Wat de tegenstrijdige verklaringen over de financiële situatie van het bedrijf van zijn stiefvader betreft, stelt verzoeker dat men zijn verklaringen ongeloofwaardig beschouwt door vergelijking met de verklaringen van zijn stiefvader. Verzoeker beweert echter te hebben aangegeven dat het faillissement werd aangevraagd opdat de belagers in de veronderstelling zouden verkeren dat hij en zijn familie niet meer over geld beschikten. Zijn stiefvader had volgens verzoeker verklaard dat er financiële problemen waren omdat het de reden was die zij ook in hun land van herkomst vertelden als oorzaak van het faillissement. De zaken werden echter nog verdergezet wat aanduidt dat er geen problemen waren met de zaak. Verzoeker beweert dat hij mogelijks een andere visie had op de financiële status van het bedrijf dan zijn schoonvader, maar men kan volgens hem niet besluiten dat zijn verklaring om die reden ongeloofwaardig zou zijn, zeker niet omdat niet wordt vermeld in de bestreden beslissing of de

verklaringen van de stiefvader wel of niet geloofwaardig werden geacht, zodat men de geloofwaardigheid niet kan controleren.

Verzoeker merkt tenslotte op dat enkel wordt ingegaan op de verschillen tussen de verklaringen, maar geen concreet onderzoek wordt gevoerd of verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd. Op grond van een vergelijking van de verklaringen van verzoeker en zijn stiefvader acht verzoeker het opvallend dat beiden, onafhankelijk van elkaar, de namen noemen van hun belagers. Het feit dat ze een verschillende verklaring afleggen over hun functie, kan volgens verzoeker niet van doorslaggevend belang zijn. Verschilpunten die enkel betrekking hebben op details, kunnen, zo stelt verzoeker, niet worden aangewend om verzoeker ongeloofwaardig te noemen.

Aangaande de verschillen tussen de verklaringen van verzoeker en zijn stiefvader met betrekking tot de geldbedragen van de afpersing, stelt verzoeker dat hij bij zijn standpunt blijft. Wat het neerleggen van klachten betreft, besefte verzoeker dat het geen zin had waardoor hij het niet langer noodzakelijk achtte om klacht neer te leggen. Tevens merkt verzoeker op dat hij er niet van op de hoogte was dat hij andere stappen kon ondernemen, zoals het neerleggen van een klacht bij de Ombudsdienst. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet aannemelijk kan maken dat dergelijke kanalen ter plaatse effectief voor hem beschikbaar zijn of tot enig resultaat kan leiden. Verzoeker vermoedt dat deze wegen ook geen oplossing zouden betekenen. Aangaande het raadplegen van een advocaat beweert verzoeker dat het niet is omdat zijn stiefvader geen details kan geven dat verzoekers verklaring ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker heeft zelf geen maatregelen meer genomen omdat hij al strafrechtelijk werd vervolgd en zich niet in nog grotere problemen wenste te brengen. Omdat verzoeker voelde dat er geen oplossing zou komen voor de problemen, heeft hij besloten te vluchten. Volgens verzoeker blijkt uit het gegeven dat hij onmiddellijk is moeten vluchten nadat hij de gevangenis had verlaten en zelfs zijn pas bevalen echtgenote moest achterlaten, dat de angst en gevaar voor zijn leven reëel en effectief aanwezig waren.

2.2. De Raad merkt op dat voor zover in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet, het middel juridische grondslag mist. *In casu* kan de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste gewezen op het feit dat verzoeker reeds anderhalve maand in België verbleef alvorens hij een asielaanvraag indiende wat niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verder wordt in de beslissing gewezen op een aantal bevindingen die de algemene geloofwaardigheid van verzoeker op de helling zetten. Zo kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn lidmaatschap van DPS en aan zijn verklaringen dat hij zich na zijn vrijlating in september zou hebben schuilgehouden in Berane omdat hij op dat tijdstip in Podgorica in het bezit werd gesteld van nieuwe documenten. Ook kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij in het grootste geheim in België zou verblijven en behalve met zijn partner met niemand in Montenegro contact zou onderhouden omdat onder andere uit verzoekers Facebook-profiel, uit de verklaringen van zijn moeder en uit het feit dat er nog familieleden naar België zijn gekomen, blijkt dat hij wel degelijk contacten met hen onderhoudt. Met betrekking tot de asielmotieven wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker ondanks de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en in tegenspraak met de uiteindelijke verklaringen van zijn stiefvader, volhield dat de zaken van het bedrijf Import/Export (...) goed gingen. Verder wordt door de commissaris-generaal gewezen op tegenstrijdigheden met betrekking tot de wijze waarop de stiefvader van verzoeker op de hoogte geraakte van de bedreigingen van zijn dochter. Aangaande de jarenlange afpersingen wordt door de commissaris-generaal gewezen op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn stiefvader over het geëiste bedrag en over de functies

die de afpersers bekleedden bij de politie. Ook wordt in de beslissing vastgesteld dat de broer van de stiefvader van verzoeker en diens echtgenote hoegenaamd niet op de hoogte zijn van de afpersingsproblemen. Daarnaast stelt de commissaris-generaal vast dat de verklaringen van verzoeker en zijn stiefvader uiteenlopen met betrekking tot de contacten die ze naar aanleiding van hun problemen zouden hebben gehad met de politie in Montenegro en over de bijstand die ze kregen van een advocaat. Tevens wordt in de beslissing gesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers, gezien de ernst en de frequentie van de problemen nooit meer concrete stappen hebben ondernomen om een einde te stellen aan de problemen, waarbij verzoeker stelde dat hij in 2002 de laatste keer klacht had neergelegd. Hierbij wordt door de commissaris gewezen op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat er actueel in Montenegro redelijke maatregelen worden getroffen ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Tot slot wordt in de beslissing gesuggereerd dat er blijkbaar voor verzoeker een mogelijkheid bestaat tot hervestiging in zijn herkomstland omdat hij zonder noemenswaardige problemen bij zijn broer in Berane heeft verbleven. De documenten die verzoeker heeft neergelegd, zijn niet van aard om de motieven van de beslissing om te buigen.

2.5. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 december 2011 toekwam op Belgisch grondgebied, maar slechts op 17 januari 2012 een asielaanvraag indiende (stuk 13, bijlage 26). Het feit dat verzoeker familieleden in België had waarbij hij zijn toevlucht heeft gezocht, ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om zo snel mogelijk na zijn binnenkomst op het grondgebied een asielaanvraag in te dienen en vormt geen rechtvaardiging voor het wekenlange uitstel. Zeker wanneer een asielzoeker door familieleden wordt opgevangen, zou bij uitstek mogen worden verwacht dat hij sneller de nodige juridische inlichtingen kan verkrijgen om een asielaanvraag in te dienen. Het feit dat ook zijn moeder en zijn stiefvader, die zich baseren op dezelfde vervolgingsfeiten, ook slechts na 8 maanden een asielaanvraag hebben ingediend, doet afbreuk aan het acuut karakter van hun behoefte aan internationale bescherming voor deze problemen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Het feit dat de asielaanvraag van verzoeker niet gegrond zou zijn op zijn lidmaatschap van DPS, geeft hem geen vrijgeleide om hierover vrijblijvende verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij een actief lid was van DPS en ook zijn stiefvader een belangrijk, maar stiekem lid was van deze partij (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 maart 2012, p. 6). Zijn stiefvader en zijn moeder daarentegen verklaarden dat noch zichzelf, noch iemand van hun directe familie politiek actief was in Montenegro (stuk 15, Landeninformatie, gehoorverslag M. E. CGVS 17 januari 2012, p. 6; gehoorverslag M. M. CGVS 17 januari 2012, p. 4). Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt zijn verklaringen te vergelijken met deze van een ander persoon. Men kan het de commissaris-generaal niet verwijten de verklaringen van de asielzoeker zorgvuldig te onderzoeken, onderling te vergelijken, indien nodig te vergelijken met deze afgelegd door diegenen die samen met de asielzoeker naar België zijn gevlucht en alzo

tegenstrijdigheden en/of onnauwkeurigheden aan het licht te brengen (RvS 16 januari 2002, nr. 102.566). In de bestreden beslissing wordt trouwens specifiek vermeld dat de bevindingen met betrekking tot zijn lidmaatschap van de DPS zijn algemene geloofwaardigheid op de helling zetten, waardoor het duidelijk is dat deze tegenstrijdigheid niet wordt gehanteerd om op rechtstreekse wijze zijn verklaringen in verband met de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig te achten.

2.8. De Raad merkt op dat verzoeker blijkens het gehoorverslag expliciet aangaf dat hij aan niemand kan laten weten dat hij in België verblijft en dat hij uit veiligheidsoverwegingen geen documenten in verband met zijn veroordeling uit Montenegro kon laten overkomen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 maart 2012, p. 7). Het is echter weinig aannemelijk dat de belagers van verzoeker hem niet zouden kunnen opsporen omdat vele mensen uit zijn onmiddellijke omgeving naar België zijn gekomen en verzoeker er een onbeveiligd Facebook-profiel op nahoudt (stuk 15, Landeninformatie, Profiel Facebook) waarmee hij contacten heeft met zijn familie, zodat hij eenvoudig kan worden getraceerd. Uit het feit dat hij een andere naam draagt dan zijn stiefvader, kan bezwaarlijk worden besloten dat zijn anonimiteit ten aanzien van de belagers gegarandeerd is, aangezien blijkens het relaas van verzoeker hijzelf en zijn stiefvader vaak samen werden bedreigd (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 maart 2012, p. 10) zodat de belagers wellicht weten dat er een familieband tussen hen bestaat. In elk geval kunnen de door verzoeker opgeworpen problemen inzake geheimhouding niet worden aanvaard als rechtvaardiging voor de onmogelijkheid om bijkomende documenten met betrekking tot zijn veroordeling op te vragen die hij eventueel via een advocaat of diensten van Justitie zou moeten kunnen bekomen. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zijn veroordeling verband houdt met de afpersingsproblemen van het bedrijf van zijn stiefvader, zoals hij beweert.

2.9. Het betoog van verzoeker dat hij en zijn stiefvader het faillissement zouden hebben aangevraagd om hun belagers de indruk te geven dat zij niet langer over geld beschikten, kan niet worden bijgetreden. Uit de verklaringen van de stiefvader van verzoeker blijkt immers dat deze laatste aanvankelijk ontkende dat het bedrijf in vereffening was, maar daarna toegaf dat de zaken sedert 2008 slecht gingen (stuk 15, Landeninformatie, gehoorverslag M.E. CGVS 17 januari 2012, p. 8). De stiefvader van verzoeker ging over tot deze 'bekentenis' omdat de commissaris-generaal over informatie beschikt die aan het administratief dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat het bedrijf door de rechtbank failliet werd verklaard. Verzoeker maakt in elk geval niet aannemelijk dat het bedrijf actueel nog in een gezonde financiële situatie verkeert, waardoor zijn verklaringen over zijn visie op de gezondheid van het bedrijf weinig geloofwaardig overkomen.

2.10. Verzoeker stelt dat enkel op de verschillen tussen de verklaringen van verzoeker en zijn stiefvader wordt ingegaan, maar niet wordt onderzocht of hij daadwerkelijk wordt bedreigd. De Raad verwijst hierbij wederom naar de bewijslast in asielzaken en stelt dat het aan verzoeker toekomt om aannemelijk te maken dat hij werkelijk wordt bedreigd, maar dat elk begin van bewijs ontbreekt. Waar verzoeker aanstipt dat hij en zijn stiefvader onafhankelijk van elkaar de namen noemen van hun belagers, terwijl hun verschillende verklaringen over hun functies betrekking hebben op details, dient te worden opgemerkt dat de identieke opsomming van de namen bezwaarlijk als bewijs van de voorgehouden afpersing kan worden beschouwd. Verder wenst de Raad te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.11. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij in maart of april 2002 voor het laatst klacht heeft neergelegd. Het feit dat verzoeker niet op de hoogte was van de verdere stappen die hij kon ondernemen naar de Ombudsdienst en zijn vermoeden dat dit ook geen oplossing zou bieden, vormt geen afdoende rechtvaardiging voor zijn verzuim om zich over deze beschermingsmogelijkheden te informeren en er desgevallend gebruik van te maken. Wat de

tegenstrijdigheid betreft over het raadplegen van een advocaat voor hun problemen, merkt de Raad op dat verzoeker de zaken verkeerd voorstelt. Uit het gehoorverslag van zijn stiefvader blijkt dat deze meermaals uitdrukkelijk ontkende dat hij voor zijn problemen in Montenegro ooit een advocaat had gecontacteerd (stuk 15, Landeninformatie, gehoorverslag M. E. CGVS 17 januari 2012, p. 15-17), terwijl verzoeker wél beweerde dat zij een advocaat hadden die hen bijstond bij hun rechtszaak in 2010 en zelfs zijn naam vernoemde (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 maart 2012, p. 13). Verzoeker tracht de tegenstrijdigheid te minimaliseren door te stellen dat er bij zijn stiefvader een gebrek aan details werd vastgesteld. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, kan uit de manifeste tegenstrijdigheid worden afgeleid dat aan de verklaringen over het eventueel ontberen van rechtshulp in Montenegro geen geloof kan worden gehecht. De vaststelling dat verzoeker niet alle beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst heeft uitgeput, volstaat op zich reeds om hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal van de beschermingsmogelijkheden in Montenegro, die gestoeld is op de uitgebreide informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15, Landeninformatie, document 1-23) en waaruit blijkt dat er actueel redelijke maatregelen worden getroffen ter voorkoming van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

2.12. Uit verzoekers bewering dat hij onmiddellijk moest vluchten en zijn pas bevallen echtgenoot moest achterlaten, kan niet worden afgeleid dat de vrees van verzoeker gegrond is. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat er voor verzoeker een intern vluchtalternatief voorhanden was bij zijn broer in Berane. Ten overvloede wijst de Raad erop dat ook de asielaanvragen van zijn moeder (rolnr.: RvV 97 507) en zijn stiefvader (rolnr.: RvV 97 510) aanleiding gaven tot weigeringsbeslissingen in de arresten nrs. 86 980 en 86 979 van 6 september 2012.

2.13. Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:
dhr. F. TAMBORIJN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN